

Rom 10, 12

12: For det er ingen forskjell på jøde og greker, for han er den samme Herre over alle, han er rik nok for alle som kaller på ham.

Det er ingen forskjell. For videre å utlegge det han nettopp har sagt: "Hver den som tror" osv., sier Paulus her at når det gjelder frelse, så "er det ingen forskjell på jøde og greker" (hedning). Alle sammen er de syndere, og alle blir like fritt og ufortjent rettferdiggjort av nåde gjennom én og samme tro på Kristus (kap. 3: 9-24). Jødene med hele sin religion, og ville hedninger som ikke en gang søkte rettferdighet, skal like ufortjent benådes, bare de tar sin tilflukt til Jesu navn. Og på tross av alle de ulikheter som selv etter deres omvendelse hang ved så forskjellige folk, så ble de likevel værende i den samme nåden bare ved troen på ham. - For han er den samme Herre over alle. Alle folk og hvert éneste enkeltmenneske har én og samme Herre, én og samme Skaper, én og samme Frelser. Da kan det heller ikke være noen forskjell på den måten de skal bli frelst på. Alle må de da ha samme adgang og samme løfte hos den eneste felles Herre. Med "Herre" mener Paulus Kristus, han som ble sendt av Faderen som gjenløseren og frelseshøvdningen som var blitt gitt all makt i himmel og på jord. Det ser vi av mange skriftsteder (f. eks. Fil 2: 10-11, 1Kor 1: 2, 3, 7-10).

Rik nok for alle som kaller på ham. Herren er rik, ja, ganske visst overmåte rik på nåde og kraft. Vi behøver sannelig ikke tenke fattigslig, som om ikke alle folk og syndere skulle kunne få så stor og fri nåde. Eller at noen av oss ikke skulle ha mulighet for å få del i hans nåde og løfter, eller i den himmelske arven. Han er rik nok på all den nåden vi behøver. Det er ingen vanskelighet for ham å gi oss alt det vi roper og ber ham om. Ja, selv dette kunne vi nok ta til oss temmelig lett. Men tror vi det, når det virkelig gjelder? Tror du Herren med letthet kan gi deg alt det du behøver? Da den spedalske sa: "Herre, hvis du vil, kan du gjøre meg ren", så hadde han allerede i denne erkjennelsen en kime til trøst. Slik ville det også være en stor trøst for oss, hvis vi, når synden og loven truer samvittigheten, virkelig kunne tro dette, og si: Hvis du vil, så kan du straks gi meg tilgivelse, selv om min synd skulle vært tusen ganger større. For så stor forsoning har du fullbrakt. Og hvis jeg så også, når jeg kjenner syndens og fristelsens forskrekkelige makt over meg, av hjertet kunne si: Hvis du vil, så kan du i denne stund befale fristeren å vike fra meg. Du kan befale hellig lyst og kraft å innta hjertet mitt. Ja, da ville jeg i dette alt ha en stor trøst.

Men i ennå større grad hvis jeg trodde han også var rik på all god vilje, "rik på barmhjertighet på grunn av sin store kjærlighet", ja, trodde at han også elsket oss mens vi ennå var døde i overtredelser (Ef 2: 4-5). Da skulle jeg nok frimodig si: Du både kan og vil gjøre det beste for meg. Da behøver jeg ikke fortvile, men kan være sikker på at om du drøyer med å sende den hjelpen jeg ber om, så har du en bestemt hensikt med det, i din visdom. Det skyldes ingen mangel på vilje eller evne hos deg. Ja, dette er det vi skal ta til oss gjennom ordene om at "Herren er rik nok for alle som kaller på ham".

13: For hver den som påkaller Herrens navn, skal bli frelst.

Den påkallelse det er tale om her, er en påkallelse i tro på Jesus. Det forutsetter en levende tro på ham. Det kommer tydelig fram i neste vers: "Hvordan skal de da påkalle ham som de ikke er kommet til tro på?" Altså er det ikke her tale om en hvilken som helst påkallelse, f. eks. om en påkaller Gud uten at det skjer gjennom Kristus. Eller på annen måte uten tro, fordi en innbiller seg at en skal oppnå noe ved å rope på Herren Kristus. Nei, her tales det bare om den påkallelsen som skjer i troen på ham som hele forkynnelsen av evangeliet taler om, slik vi ser det omtalt i de følgende versene, 14-15. Og han som all evangeliets forkynnelse dreier seg om, er Herren Kristus. Må vi så virkelig huske dette, at å "påkalle Herrens navn" er i tro å påkalle Jesu navn! Men dette forutsetter at vi kjenner Gud som en rettferdig Gud, at vi kjenner oss selv som en fortapt synder, og at vi kjenner Frelseren så mye at det er født et visst håp til ham i sjelen vår. Da vil det vekkes i oss en påkallelse, et sukk og en bønn om all nåde. At denne forutsetningen må være tilstede, det ser vi jo av teksten: "hver den som påkaller Herrens navn" som fortsetter med dette konkrete løftet at han "skal bli frelst" (konf. v. 11).

Når dette er avklart, er også hele teksten klar for oss. Formuleringen taler med uinnskrenket ordvalg: Hver den, "hver den som påkaller Herrens navn, skal bli frelst". Ordene er hentet fra Joel, kap. 3, der profeten taler om hvordan Den Hellige Ånd, etter Kristi fullbrakte verk på jord, skal utgytes. Dette avsluttes i v. 5 med dette majestetiske budskapet: "Og det skal skje: Hver den som påkaller Herrens navn, skal bli frelst". Hør på dette, alle verdens ånder: "Hver den som påkaller Herrens navn, skal bli frelst"! Hør dette, alle fortvilte hjerter! Det er den nådeforkynnelsen som går ut til alle syndere: "Hver den som påkaller Herrens navn, skal bli frelst!" Hør dette, alle dere som ennå mener at Herren gjør forskjell på mennesker! Dere som sier: Bare jeg visste om dette også gjelder meg! Hør dette klare og tydelige budskapet fra Herrens egen munn: "Hver den - hver den som påkaller Herrens navn, skal bli frelst".

Under alle tenkelige omstendigheter, med alle mulige synder og fall, med all mulig mangel på tro, på kjærlighet, på lydighet - hvis bare denne fattige synderen på tross av alt dette "påkaller Herrens Jesu navn". Påkaller - selv om det ikke skjer i noen sterk tro, men likevel med et hjertens begjær om å kunne tro. Påkaller - kanskje ikke en gang med en ordentlig bønn, men med "Åndens sukk som ikke kan uttrykkes med ord". Påkaller - kanskje ikke med noe fullstendig kjennskap, men med Bartimeus' rop, han som ikke ville la seg stanse: "Jesus, Davids Sønn, miskunn deg over meg!" - så skal han bli frelst. Dette er et ord som står fast, høyt hevet over alle våre menneskelige tilstander. Det er en regel uten unntak, at hver den som påkaller Herrens navn, skal bli frelst.

Du kan være en sjel som nettopp er vekket opp av Gud. Det kan være smått stell med din anger, med "den rette" omvendelse, og med din tro. Men du begynner å påkalle Jesu navn, og da blir du frelst. Likeså hvis en kristen har falt, men flyr til nådestolen med sin synd og påkaller Jesu navn, så blir

han frelst. Ja, hvis en helt frafallen kristen våkner opp, og på samme måte som den fortapte sønn vender hjem til Faren som venter, så blir det også nå bare glede blant Guds engler i himmelen. Hvem du enn er, og hvordan du enn måtte ha det: Her har du alltid en sikker vei til frelse. Dette ordet utelukker ingen. Hvem som helst - "hver den - som påkaller Herrens navn, skal bli frelst". Priset være hans navn i all evighet!